

ANTHEA

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Griekse naam: 'bloei' of 'het bloeien', 'het in bloei staan' (vgl. het Griekse 'anthèsis' met dezelfde betekenis; 'antheion' = 'bloesem' en 'anthèlè = 'bloei' of 'bloemenkroon' of 'kroon in de kelk van een bloem'; 'anthèros' = 'bloemrijk'; 'bloeiend' enz.)

Vgl. het Latijnse 'Flora' of 'Florentia'.

*

Deze naam behoorde in de Griekse mythologie toe aan de godin van de lente. Het was ook één van de titels van de godin Hera, echtgenote van oppergod Zeus.

*

Bijzonderheden

De varianten **Anthea** en **Antheia** bestonden niet als woorden in de Griekse taal. Omdat ze als vrouwelijke namen werden gebruikt, paste men ze aan aan de vrouwelijke klank: uitgang '-a'.

*

Anthea werd gebruikt als vrouwen naam door pastorale dichters, zoals bv. de Engelsman Robert Herrick (17e eeuw). Sinds 1920 in de mode in Engelstalige gebieden; beleefde zijn top in de jaren '40 en '50 van de 20e eeuw.[002]

*

Vgl. ook de naam Jol-entha = 'viooltjes-bloem' (Grieks).

*

Anthia van Dalmatië (= Balkangebied); martelares met haar zoon Eleutherius en met Corebus, de landvoogd, en de soldaten Parthenius, Calocerus, Febus, Proculus, Apollonius, Fortunatus, Crispinus, Expeditus, Mappalicus, Victorinus en Gagus; † **vóór 138**.

Feest 18 april.

Anthia was een aanzienlijke matrone in de Romeinse provincie Illyrië. Haar zoon, Eleutherius, deed dienst als bisschop van een plaatselijke groep christenen. Deze Eleutherius werd op bevel van keizer Hadrianus (*76-117-138) voor de leeuwen geworpen. Maar de zachtmoedige uitstraling van deze man was zo groot dat de beesten hun bloeddorst vergaten en zich als makke lammetjes aan zijn voeten kwamen vlijen. Daarop bond men hem op een gloeiend rooster en wierp men hem vervolgens in een ketel met kokende olie. Uiteindelijk werd hij tezamen met zijn moeder aan de galg opgeknoopt. Hun standvastigheid en onverschrokken moed maakten zoveel indruk op de aanwezigen dat de meesten zich ook tot de christelijke godsdienst bekeerden. Onder hen waren een aantal soldaten uit het Romeinse leger die op dat moment dienst hadden en de bewaking van de gevangenen verzorgden, alsmede de landvoogd zelf, Corebus. Zij werden op hun beurt gevangen genomen en gemarteld. Uiteindelijk gaven ook zij hun leven voor Christus.

Volgens geschiedkundigen berust dit verhaal op vrome legende.